

Sygn. akt II K 62/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Agnieszka Knade-Plaskacz

Protokolant – sekr. sądowy K. S.

przy udziale Prokuratora – ----

po rozpoznaniu w dniu 18/07/2018 roku

sprawy:

A. N.

s. A. i M. z domu (...)

**ur. (...) w C. **

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 1 czerwca 2017 r. do 31 sierpnia 2017 r. w C. będąc zobowiązanym wyrokiem Sądu Rejonowego w (...), sygn. akt III RC (...) do bieżącego łożenia na utrzymanie córki E. N. w wysokości 190 zł miesięcznie, uchylał się od tego obowiązku wskutek czego powstała zaległość stanowiąca równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych,

tj. przestępstwo określone z art. 209 § 1 k.k.

orzeka:

I. ustalając, że dopuścił się popełnienia przestępstwa na szkodę córki E. N., na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonego **A. N.** na okres 1 (jednego) roku próby od uprawomocnienia się wyroku;

II. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 152 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 70 zł (siedemdziesiąt złotych) oraz wymierza opłatę w kwocie 60 zł (sześćdziesiąt złotych).

Sygn. Akt II K 62/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. N. jest ojcem E. N.. Wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia (...) r. sygn. akt sygn. akt III RC (...) został zobowiązany do łożenia na rzecz małoletniej córki renty alimentacyjnej w wysokości 190 złotych miesięcznie. Oskarżony od czerwca 2017 r. do 31 sierpnia 2017 r. nie zapłacił ani jednej raty alimentacyjnej zasądzonej wyrokiem. Utrzymuje jednak stały i osobisty kontakt z dzieckiem, pomaga w wychowywaniu dziecka i dokłada się do wydatków związanych z córką. Córka otrzymuje alimenty z funduszu alimentacyjnego.

Dowód: akta egzekucyjne w sprawie Kmp (...) k. 15, zeznania świadka E. N. – k. 17, odpis wyroku – k. 7

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony nie był karany, posiada wykształcenie zawodowe, pracuje dorywczo uzyskując wynagrodzenie w wysokości około 1500 złotych miesięcznie, posiada jedno dziecko.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego – k. 35, dane osobo poznawcze - k.34, karta karna – k. 29

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w postaci: zaświadczenia od komornika, odpisu orzeczenia, informacji z Powiatowego Urzędu Pracy, danych o karalności oraz w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadka.

Dokumenty stanowiące podstawę ustaleń faktycznych nie budzą wątpliwości, co do rzetelności i autentyczności zgromadzonych w nich informacji. Nadto zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, przy zachowaniu wymogów przewidzianych w obowiązujących przepisach prawa. Podkreślić również należy, że żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania prawdziwości, ani wiarygodności żadnego z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy. Wyjaśnienia oskarżonego są spójne i wiarygodne, podobnie jak zeznania świadka.

Jak stanowi art. 209 § 1 k.k. odpowiedzialności podlega ten kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące.

A. N. był zobowiązany na mocy orzeczenia sądowego do bieżącego łżenia na utrzymanie małoletniej córki E. N. w łącznej kwocie 190 zł miesięcznie. Prokurator złożył wniosek o warunkowe umorzenie postępowania. Oskarżony jest osobą zdrową i nie ma żadnych obiektywnych przeciwwskazań do tego, żeby pracę podjął lub skutecznie poszukiwał. Jednocześnie wobec braku dokonywania jakichkolwiek wpłat w tym okresie oczywistym jest, że powstała zaległość stanowi równowartość trzech świadczeń alimentacyjnych. Oskarżony jest osobą pełnoletnią i w warunkach niniejszego stanu faktycznego rozpoznawał znaczenie swojego zachowania, należy ocenić, iż popełnił przypisany mu w wyroku czyn umyślnie w zamiarze bezpośrednim. W konsekwencji sąd uznał, że oskarżony popełnił przestępstwo penalizowane w 209§1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 66 § 1 kk sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Art. 66 § 2 kk stanowi, że warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

W rozpoznawanej sprawie zostały spełnione powyższe przesłanki. W powyższym świetle należy wskazać, iż oskarżony jest osobą niekaraną oraz prowadzi życie zgodne z porządkiem prawnym. Utrzymuje regularne kontakty z córką, z której zeznań wynika, że oskarżony zawsze aktywnie uczestniczył w jej wychowaniu, przez wszystkie lata miała od ojca dużą pomoc materialną otrzymując pieniądze, czasem nawet po kilkaset złotych. Przedmiotem ochrony przestępstwa z art. 209 § 1 kk jest prawo do zabezpieczenia materialnego osób, które nie są w stanie samodzielnie się utrzymać i prawo do godnych warunków egzystencji. Zważywszy na to, że obowiązek zabezpieczenia materialnego małoletnich nie spoczywa tylko i wyłącznie na oskarżonym, oraz że zagrożenie karą za ten czyn jest niewysokie, uznać należy, że dobro chronione tym przepisem nie należy do stojących najwyżej w hierarchii dóbr chronionych przepisami kodeksu karnego. Dokonując oceny rozmiaru wyrządzonej szkody należy zauważyć, że okres popełnienia przestępstwa to 3 miesiące. W tym czasie córka nie była narażona na brak zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, oskarżony utrzymywał także z dzieckiem stały kontakt. Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę

w ocenie Sądu stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego mu nie może być uznany za znaczny. Oceniając natomiast stopień winy oskarżonego sąd uwzględnił jego wiek, poziom wiedzy i doświadczenia życiowego oraz sytuację motywacyjną.

Rozważając zatem wszystkie istniejące w sprawie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony zasługuje na warunkowe umorzenie postępowania na okres próby wynoszący 1 rok. Jakkolwiek zachowanie oskarżonego niewątpliwie było niewłaściwe, to zdaniem Sądu sam fakt toczenia się postępowania przeciwko niemu winien stanowić ostrzeżenie i być wystarczającą represją za ten czyn, zaś wyrok warunkowo umarzający postępowanie zawiera w sobie stwierdzenie winy i sprawstwa danej osoby i pozwala, przy spełnieniu przesłanek wskazanych w przepisie art. 66 § 1 i 2 kk, na odstąpienie od skazania i karania takiej osoby oraz poddanie sprawcy próbie.

Zgodnie z art.67§3 kk Sąd orzekający w przypadku warunkowego umorzenia postępowania nakłada na sprawcę obowiązek naprawienia szkody w całości lub w części, a w miarę możliwości również obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, albo zamiast tych obowiązków orzeka nawiązkę. Sąd obowiązany jest do nałożenia na sprawcę obowiązku naprawienia szkody wyłącznie wówczas, gdy powstanie szkody w zakresie dóbr pokrzywdzonego jest następstwem popełnionego przez niego przestępstwa. Jednocześnie obowiązek taki ciąży na sędzie tylko wtedy, gdy szkoda taka w czasie warunkowego umorzenia postępowania karnego nadal istnieje. Wskazać należy, że w realiach niniejszej sprawy uprawnione dziecko nie poniosło szkody – uzyskiwało bowiem w okresie objętym zarzutem świadczenie z funduszu alimentacyjnego, nadto jak wskazywała córka, ojciec zawsze ją wspierał, także finansowo w ramach swoich możliwości, dodatkowo ojciec wywiązywał się także z obowiązków opiekuńczych względem dziecka. W przestępstwach niealimentacyjnych nie można mówić o zadośćuczynieniu za krzywdę, która miałaby wynikać z niewykonywania się z zobowiązań o charakterze cywilno-prawnym. Sąd odstąpił zatem od orzeczenia względem oskarżonego obowiązku nawiązki (o którą wnosił oskarżyciel) uznając, iż skoro nie ma podstaw do orzekania odszkodowania i zadośćuczynienia, to i nie ma podstaw do orzekania zamiast nich nawiązki.

Na podstawie art. 627 k.p.k. i i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd obciążył oskarżonego opłatą 60 zł. oraz wydatkami postępowania w wysokości 70 zł. albowiem obecnie pracuje zarobkowo.

ZARZĄDZENIE

- odnotować,
- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy,
- przedłożyć za 14 dni lub z apelacją.

(...)/7/2018 r SSR Agnieszka Knade-Plaskacz